

Сјећам се од прије пар година како сам изгубио цијелу ноћ, коју сам могао искористити у много паметније сврхе, покушавајући да објасним пријатељу из студентских дана, који сада живи и ради у Њемачкој, како Сарајево није што је некад било и да је заједничка држава изгубљена негдје тамо на „путу за Подлугове“. Пријатељ је на помен тог пута, који смо тако често прелазили возом путујући у Сарајево, утонуо у прошлост присјећајући се свих лијепих тренутака које студентски живот може да пружи, отварајући странице ненаписаног дневника са безброј утисака довољних за један сентиментални роман. Од домских пијанки, преко брања трешања на брду изнад Скендерије и хлађења усијане главе у Миљацки до студентских љубави и Здравка Чолића. Била је зима са пуно снијега, чекао сам за Травник везу, стресла је снијег са плаве косе, чекајући воз за Брезу...

Рекао сам пријатељу да ми је жао што сам лишен сентименталности, да сам је изгубио негдје успут док сам пузао кроз босанско блато тражећи мјесто гдје ћу да се сакријем. Рекао сам му да ми није стало до прошлости, па ни до будућности нешто посебно. И да нисам мислио на наш пут за Подлугове, него на онај којим су кренули муслимани у БиХ, а тај је пут започео референдумом за издвајање из Југославије, а завршио протеривањем Дједа Мраза из Сарајева и увођењем вјеронауке у сарајевске вртиће. Прилично патетично, зар не? Питао сам га како је могуће да сам ја агресор и поред тога што ми је дјед рођен и убијен на брду изнад Сарајева, а и сам сам рођен у тој јадној проклетији која се Босном зове? И за коју ја то заједничку државу треба да се борим? У којој ће ме стално вући за уши, јер сам био на „погрешној страни“. Он је одговорио да ће ми права бити институционално заштићена преко заједничког Парламента и осталих механизма. Прилично бирократски одговор што се од пријатеља нисам надао, јер никада није тако гледао на ствари и појаве.

Није ми познато како се Јован Дивјак нашао у сарајевском корпусу. Рат га је затекао на дужности официра у штабу Територијалне Одбране БиХ. После пресуде војног суда 1991. г. на девет мјесеци затвора због неовлашћеног издавања оружја ТО дезертирао је из ЈНА и придружио се тзв. Армији Републике Босне и Херцеговине гдје је постао бригадни генерал и помоћник начелника ГШ тзв. Армије Републике БиХ. Човјек од повјерења се не постаје након једне пресуде. Вјероватно да су везе Јована Дивјака са

сарајевским политичким врхом из тог времена биле много дубље и чвршће. Вјероватно је и то да Јован Дивјак, без обзира на све прљавштине које рат са собом носи, није био обичан плаћеник и да је вјеровао у ту неку заједничку државу и апсурдну могућност да се кроз борбу избори за њу и да је као такав био добродошао сарајевским политичарима како би са њим могли махати испред носа онима који су их оптуживали да желе да створе још једну исламску државу на Балкану. Да је присуство Срба у том корпусу била мисаона именица показује и анегдота везана за Јована Дивјака. Када је 1992. године Дивјак обилазио линије које су држале јединице тзв. Армије Републике БиХ један од војника, којем ни на крај памети није било да би Дивјак могао бити Србин, рекао му је: „ Пуковниче, немате шта да бринете, овдје српска нога крочити неће“.

Али оно по чему ће се генерал Дивјак највише памтити је масакр у

Добровољачкој улици у мају 1992.године када су муслиманске снаге извршиле напад на колону ЈНА у повлачењу при чему је убијено 42, а рањено 73 војника, официра и цивила на служби у ЈНА; око 200 припадника ЈНА је заробљено. О Добровољачкој улици се углавном све зна. Зна се да је Алија Изетбеговић гарантовао безбједан пролаз конвоју кроз сарајевске

улице и да му је наивни генерал Милутин Кукањац повјеровао. Зна се и да су Изетбеговић и канадски генерал Мекензи били на челу колоне што су знали и они који су пуцали, па су ову двојицу меци заобишли. Не зна се или боље рећи није процесуиран онај ко је покољ организовао и ко је наредио да убијање почне. Не зна се тачно ни улога Јована Дивјака. Он је трчао околу урлајући на мегафон да се ватра обустави. Био је командир јединица ТО које су конвој напале, па се стиче утисак да их можда и није контролисао и да је намагарчен од стране Ејупа Ганића за кога генерал Мекензи сматра да је дао „ зелено свјетло“ за напад на колону о чему постоје и тонски записи. Није немогуће и да је сам учествовао у планирању напада, а да је оно пред камерама када је наређивао прекид ватре било обично глуматање и пренемагање. Ваљда ће се на суђењу, ако до њега уопште дође, нешто успјети доказати.

Генерал Дивјак је пензионисан 1993. године. Често је критиковао исламизацију тзв. Армије Републике БиХ и злочине над Србима у Сарајеву. Када се 1998. године сазнало за јаму Казане у коју су припадници 10. брдске бригаде тзв. Армије Републике БиХ бацали убијене сарајевске Србе из протеста је вратио свој чин бригадног генерала. У писму Алији Изетбеговићу објашњава да је чин вратио зато што су поједини припадници армије брутално убијали цивилно становништво у Сарајеву. Спомиње и свој заслуге и како је у петнаестак земаља говорио о агресији на БиХ, о геноциду, етноциду, урбициду,

о чему је говорио и пред Хашким трибуналом, а да га нико о томе није подучавао. Наводи и то како га је он, Алија Изетбеговић, водио у Њујорк септембра 1992. године и показивао га као примјер мултинационалности АР БиХ. У писму изражава дубоки и постојан патриотизам према Босни, коју није као и своје идеале издао и продао и зато му је жао што га је Изетбеговић игнорисао и што није био адекватно ангажован у армији БиХ с обзиром на своје стручне квалитете и способности. Због свега није сигуран да ли му је Изетбеговић икада вјеровао. После свега наводи како је скоро одустао од слања писма и враћања чина, али је након излагања Изетбеговића, два дана након што му је предочио такву могућност, у којем Алија релативизује убиства у Сарајеву на националној основи, ипак одлучио да чин бригадног генерала врати. Писмо завршава Шекспировим стихом : „ Моја част је мој живот, обоје су у једно срасли, узмете ли ми част, мој живот нисте спасли“.

Из свега овога може се закључити да је Јован Дивјак био корисна будала,

иако се не може рећи да у тој својој лудости није бар мало профитирао обзиром да се са младом и атрактивном женом шеткао по Бечу гдје је и ухапшен прије два дана. На вијест о Дивјаковом хапшењу амбасадор БиХ у

Аустрији Харис Хрле изјавио је како је могуће да се ради о техничкој грешки, односно пропусту Интерпола и држава ЕУ. БиХ је због хапшења пензионисаног генерала упутила протестну ноту Србији, а у Сарајеву су организовани масовни протести подршке ухапшеном на којима се скупило неколико хиљада људи испред амбасаде Србије, коју су неки од њих гађали грудвама и наранџама. Протестанти су позвали на хитно ослобађање њиховог хероја уз повике: „ Јово Србине, чаршија је уз тебе“! Дивјак је добио подршку и од глумца Сергеја Триуфуновића, који је на промоцији филма „ Монтевидео, Бог те видео“ у Сарајеву носио мајицу са његовим ликом.

Хапшење Јована Дивјака прилично је погодило и неке од НВО у Србији. За њих је скандалозно да се хапси човјек који је представљао „симбол отпора српској агресији на Босну“. Сасвим је разумљив њихов гњев, јер се овим хапшењем нарушава конструкција коју су годинама градили, а према којој су Срби агресори и џелати, а муслимани борци за ослобођење и жртве.

За њих не постоје српске жртве у прошлом рату, па тако не спомињу ни убијене војнике. Е-новине су нешто дарезљивије, па кажу да је приликом напада погинуло неколико

Пут за Подлугове

Пише: Раденко Тошић
понедељак, 07 март 2011 01:24

војника. Оптужују власти у Србији на челу са предсједником Борисом Тадићем да се мјешају у послове правосуђа и да се у случају Јована Дивјака ради о политички монтираној оптужници на основу које је и расписана потјерница.